

El torneig de l'Estatut

Lentament va descabdellant-se aquesta pugna d'eloqüència — que ve a ésser, en substància, una mena de torneig espectacular—entorn de l'Estatut de Catalunya, problema que ocupa avui, indiscutiblement, el primer pla en la vida política del país.

Hem escrit torneig i no batalla, perquè, en realitat, la batalla no ha començat encara. Els bells discursos de tots aquests dies, el mateix els dels amics que els dels adversaris, igual els nostres que els llurs, no afecten a l'íntima textura de la realitat que està damunt la taula. Els oradors surten a l'arena, a cavall de les conviccions respectives, fan per manera d'impressionar els milers d'ulls—o d'oïdes—que els sotgen, amb la màxima elegància en el parlar i en el produir-se, i en acabat tot queda, objectivament, com estava. Si bé, cal reconèixer que, al pla subjectiu, la causa de Catalunya té molt que agrair als seus palliatius, ja siguin propis, ja coincidents.

Sempre fa bonic un torneig; tant si és oratori com futbolístic, té quelcom d'espectacular que arrossega l'ànima de les multituds. Molt reconeguts ens cal estar als nostres Xirau, Nicolau d'Olwer i Hurtado, que hagin encertat a recollir el guant que deixaren, dies passats, a la palestra els esforçats campions de l'unitarisme, que es diuen Sánchez Roman i Ortega i Gasset. Pel que fa a Miquel Maura, Lluís Companys va "justar" amb ell el primer dia, sense que hi hagués vencedor ni vençut. Està clar. La lluita a mort, que demanaven a crits els energúmens, no va produir-se. No podia produir-se. La primera llança trencada ho fou amb el màxim respecte a les regles de cavalleria. I cal confessar que no han discrepat gaire de tals preceptes les llances successives que hom ha trencat.

La veritable batalla, allà on és possible que surtin a relluir, ultra les llances dels discursos, els punyals de les esmenes, començarà en iniciar-se la discussió de l'articulat. Aleshores és quan els palladins de la causa catalana han de posar a prova la seva capacitat combativa. No tots els adversaris seran nobles ni totes les armes seran licites. Cal-

drà combatre a peu i a cavall. Davant l'allau de mixtificadors de la voluntat de Catalunya, es fa precís que ni un sol diputat nostre deserti del seu lloc i que ni una síl·laba s'accepti sense discussió i examen. Aleshores ja no seran, potser, tan cavalleresques les intervencions i caldrà sortir al pas de les habilitats insidioses i esclafar-les una per una.

Per ara, la cosa marxa. *Ça va*, que diuen els francesos. La veu de Lerroux ha estat allò que havia d'ésser. El cabdill radical, dintre la seva especial situació política, s'ha produït noblement amb nosaltres. Creiem que la seva intervenció ens serà favorable. L'esfinx ha parlat. Ara, cal només que el magnífic Jutge de camp, que és Manuel Azaña, hi digui la darrera paraula.

Interessants negociacions comercials amb diversos països

Ultra les negociacions comercials que s'estan portant a cap amb Rússia—y de les que probablement es farà càrrec en definitiva el Banc Exterior d'Espanya—per al canvi amb petroli d'importants comandes a la nostra metal·lúrgia i a algunes altres indústries, com la suera, sabem que estan en bones vies altres negociacions amb varis països, com l'Argentina, Mèxic i algun altre d'Europa Central, seguint orientació semblant, això és, canviant directament producte contra producte.

Aquestes gestions tenen una importància extraordinària, puix que a més de suposar la mitigació en gran escala de la nostra crisi industrial, el mètode indicat permet adquirir una bona part de les nostres importacions en aquells països que millor disposats estiguin a un tracte de reciprocitat amb Espanya i sense tenir necessitat de buscar en el mercat internacional les divises or necessàries per al pagament de les mercaderies, millorant amb el nou mètode, la posició de la nostra moneda.

Lluís Araquistain, ambaixador d'Espanya a Berlín, es declara partidari de les aspiracions catalanes

«L'Estatut català el crec necessari - digué el senyor Araquistain - perquè és una aplicació del principi de la divisió del treball a les funcions de l'Estat»

Eugeni Xammar, cronista d'"A-hora" a Berlín, ha tramès al popular rotatiu madrileny el següent article:

"Als salons de l'Institut Ibero-Americà, de Berlín, ha tingut lloc una brillant recepció a honor de l'ambaixador d'Espanya, Sr. Lluís Araquistain, donada pel propi Institut en col·laboració amb la Societat Hispano-Alemanya. Assistiren a aquest acte representacions del Govern del Reich, de les principals institucions culturals i del Cos diplomàtic, especialment de les Repúbliques hispano-americanes.

El Dr. Boelitz, ex-ministre d'Instrucció pública i president de l'Institut Ibero-Americà, i el baró de Rochemberg, president de la Societat Hispano-Alemanya, saludaren amb mots efusius el nou ambaixador de la República, assenyalant el relleu de la seva personalitat dins el grup del règim republicà ha elevat als més alts llocs de l'Estat.

A continuació, el doctor Erich Simon, membre de la Junta directiva de la Societat Hispano-Alemanya, va fer en una breu i substancial conferència, una exposició clara i completa de la nova Constitució espanyola i dels principis fonamentals on s'inspira.

Per a correspondre a l'homenatge de què se'l feia objecte, el senyor Araquistain pronuncià un parlament destinat principalment a glosar el passatge de l'article tercer de la Constitució, que ve a definir com a una República de treballadors de totes menes, i l'aprovació de la qual es degué a iniciativa seva.

El senyor Araquistain descriu en termes elevats, despulats en absolut de partidisme baix de sostre, la valor d'aquesta declaració com a indicatiu que l'Espanya republicana repudiava els vells privilegis hereditaris, i solament reconeixia com a factor social positiu el treball en totes les seves formes i manifestacions. Empès per la ruta dels seus

raonaments, el senyor Araquistain féu sobre la màxima preocupació de la política espanyola actualment, les següents manifestacions, que transcrivim textualment:

"Es més: jo atribueixo també a una gran part de la vivantor històrica que ha existit entre Castella i Catalunya, i que aquests dies s'aguditzava novament amb la discussió de l'Estatut català a les Corts, a una diferència del concepte del treball. L'Estatut català, al meu entendre el crec necessari, perquè, d'una banda, és una aplicació del principi de la divisió del treball a les funcions de l'Estat, sense que hi tingui res a veure un concepte rebregat de la sobirania, i d'altra banda, dona a Catalunya satisfaccions sentimentals, polítiques i jurídiques que, avui, no poden negar-se seriosament, dins de cap doctrina constitucional moderna, a cap país que les demani.

L'Estatut eliminarà molts punts de refrec psicològic entre la gran regió mesocràtica del nord-est i la vella Castella senyorial; però jo espero, sobretot, una intel·ligència perfecta i ràpida en el simple concepte de la vida que és exposat en la Constitució espanyola, establint la norma universal del treball com a base inexcusable de la societat, serà el millor mitjà per tal que els castellans i els catalans s'entenguin definitivament."

La política francesa

ELS SOCIALISTES DISPOSATS A PARTICIPAR EN EL PODER

París, 23.—L'Assemblea de Federacions Departamentals del Partit Socialista francès prengué una resolució favorable a la participació del partit socialista en el Poder. Amb tot, alguns delegats eren partidaris de convenir un mínim de condicions per a col·laborar amb els radicals i radicals-socialistes en el Govern.